

Μετάφραση: Πάνος Ντούλας

Το 1966, ο **Μάρτιν Λούθερ Κινγκ** ξεκίνησε την εκστρατεία του κατά των ρατσιστικών διακρίσεων στο Σικάγο και διαπίστωσε ότι οι προσπάθειές του εξουδετερώνονταν από το βίαιο όχλο και από έναν ραδιούργο δήμαρχο. Περιθωριοποιημένος από το κατεστημένο της πόλης, μπορούσε να αισθανθεί ότι η μη-βία, τόσο ως τακτική όσο και ως ζήτημα αρχής, είχε αρχίσει να ξεθωριάζει μεταξύ των οπαδών του. «Χρειάζομαι βοήθεια για να επικοινωνήσω αυτήν τη μέθοδο», έλεγε. «Πολλοί άνθρωποι έχουν χάσει την πίστη τους στο Κατεστημένο... Έχουν χάσει την πίστη τους στη δημοκρατική διαδικασία. Έχουν χάσει την πίστη τους στη μη-βία... Αυτοί που καθιστούν αυτήν την ειρηνική επανάσταση αδύνατη, θα κάνουν αναπόφευκτη μια βίαιη επανάσταση, και πρέπει να τελειώνουμε με αυτήν την προοπτική: χρειαζόμαστε βοήθεια. Χρειάζομαι κάποιες νίκες, χρειαζόμαι κάποιες παραχωρήσεις...».

Ποτέ δεν τις πήρε. Την επόμενη χρονιά υπήρχαν πάνω από 150 βίαιες διαδηλώσεις και ταραχές σε όλη τη χώρα, από τη Μινεάπολη έως την Τάμπα.

Καθώς η κατάσταση κλιμακώνεται στο προάστιο St Louis της πόλης Ferguson του Μισούρι, όπου η αστυνομία πυροβόλησε πρόσφατα έναν 18χρονο άοπλο μαύρο άνδρα καθώς περπατούσε στο δρόμο, πολλοί έχουν αρχίσει, επίσης, να χάνουν την πίστη τους. Καθώς η πρώτη ημέρα της απαγόρευσης κυκλοφορίας πλησίαζε στο τέλος της, εκατοντάδες αστυνομικών με ανάλογο εξοπλισμό σάρωσαν τους δρόμους, χρησιμοποιώντας δακρυγόνα, καπνογόνα και πλαστικές σφαίρες ενάντια σε ένα όλο και πιο ταραγμένο πλήθος. Νωρίτερα σήμερα το πρωί, ο Κυβερνήτης Jay Nixon έδωσε εντολή να εμπλακεί η Εθνοφρουρά.

Οι διαδηλωτές επιμένουν ότι η δράση της αστυνομίας ήταν απρόκλητη. Η αστυνομία αναφέρει ότι η δράση της ήταν αποτέλεσμα πυροβολισμών, ρίψης μολότωφ, λεηλασιών και, κυρίως, μιας απόπειρας επίθεσης στην περιοχή που χρησιμοποιεί ως κέντρο διοίκησης. Ο Ronald Johnson, ο Υπεύθυνος Ασφαλείας των αυτοκινητόδρομων του Μισούρι, επιστρατευμένος από τον Κυβερνήτη για να αναλάβει την ασφάλεια στην πόλη και να ηρεμήσει την κατάσταση, διατύπωσε κατηγορίες περί «εγκληματικές πράξεων εκ προμελέτης».

Αργά την περασμένη εβδομάδα, ο Johnson ήταν ο αγαπημένος του πλήθους, καθώς εξέφρασε τη συμπάθειά του στον αγώνα τους και την απογοήτευση του από την τακτική της τοπικής αστυνομίας. Τώρα η κατάσταση φαίνεται να πολώνεται και πάλι.

Ο Johnson είπε ότι οι επιθέσεις ήταν σαφώς προκλήσεις κατά της αστυνομίας. «Εμείς έπρεπε να ενεργήσουμε για την προστασία της ζωής και της περιουσίας», λέει. Σε μια δήλωση που αιτιολογεί την εμπλοκή της Εθνοφρουράς, ο Κυβερνήτης Jay Nixon κατηγορήσε «τις σκόπιμες, συντονισμένες και εντεινόμενες πράξεις βίας».

«Απόψε», είπε. «Μια μέρα ελπίδας, προσευχών και ειρηνικών διαμαρτυριών αμαυρώθηκε από τις βίαιες εγκληματικές ενέργειες ενός οργανωμένου και αυξανόμενου αριθμού ατόμων, πολλά από αυτά

προερχόμενα έξω από την κοινότητα και την Πολιτεία, που με τη δράση τους βάζουν σε κίνδυνο τους κατοίκους και τις επιχειρήσεις της Ferguson.»

Δηλώσεις σαν κι αυτές αγνοούν τη φύση, την κλίμακα και την πηγή του προβλήματος. Όταν ένας 18χρονος πυροβολείται στο φως της ημέρας γιατί περπατάει στη μέση του δρόμου κρατώντας τα χέρια του ψηλά και όταν ο εκτελεστής του φυγαδεύεται από την πόλη από τις Αρχές, τότε οι κάτοικοι της Φέργκιουσον βρίσκονται ήδη σαφώς «σε κίνδυνο» από εκείνους που θα μπορούσαν να διαπράξουν «εγκληματικές πράξεις εκ προμελέτης». Τι θα μπορούσε να είναι περισσότερο «σκόπιμο» και «συντονισμένο» από τη δημοσιοποίηση ενός βίντεο όπου υποτίθεται ότι ο **Michael Brown** (ΣΤΜ: το νεκρό παιδί) κλέβει πουράκια την ίδια μέρα που η Αστυνομία έδωσε στη δημοσιότητα τελικά το όνομα του αστυνομικού που τον πυροβόλησε, τη στιγμή μάλιστα που η υποτιθέμενη κλοπή δεν είχε καμία σχέση με τους πυροβολισμούς; (Ακόμα κι αν είχε σχέση, από πότε η ποινή για τη μικροκλοπή είναι η εκτέλεση με συνοπτικές διαδικασίες;).

Σύμφωνα με μια προκαταρκτική αυτοψία, ο Brown πυροβολήθηκε έξι φορές, συμπεριλαμβανομένων δύο σφαιρών στο κεφάλι. Ο Δρ Michael Baden, ο πρώην επικεφαλής ιατροδικαστής της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, ο οποίος πραγματοποίησε την αυτοψία, κατόπιν αιτήματος της οικογένειας, δήλωσε: «Με την ιδιότητά μου ως ιατροδικαστής για την Αστυνομία της Νέας Υόρκης, θα έλεγα ότι δεν είναι φυσιολογικό να πυροβολήσεις τόσες πολλές φορές. Αυτήν τη στιγμή υπάρχουν πολύ λίγες πληροφορίες για να αναπαραστήσουμε ιατροδικαστικά το περιστατικό».

Για κάποιους, λοιπόν, η Αστυνομία έχει αργήσει να συλλάβει την ιδέα ότι βρίσκεται εδώ για να «προστατεύσει» ζωές. «Ο νόμος», έγραφε ο James Baldwin, «είναι γραφτό να γίνει δούλος μου και όχι αφέντης μου, πόσο μάλλον ο βασανιστής μου και ο δολοφόνος μου.» Αυτοί που επικαλούνται τώρα τον Νόμο και την Τάξη θα πρέπει να καταλάβουνε ότι δεν υπάρχει Τάξη, επειδή οι άνδρες με τα Σήματα ενήργησαν παράνομα.

Όπως έγραψα μετά τις ταραχές στο Λονδίνο πριν από τρία χρόνια: «Το να επιμένεις στην εγκληματικότητα των εμπλεκόμενων, λες και αυτό από μόνο του εξηγεί τα κίνητρά τους και λες και το πλαίσιο είναι άσχετο, είναι ανόητο. Τονίζοντας την εγκληματικότητα, δεν αρνείσαι τον πολιτικό χαρακτήρα του τι συνέβη, απλά επιλέγεις να το περιγράψεις μόνο εν μέρει. Ληηλατούσαν, δεν κλέβανε, και αμφισβητούσαν τον έλεγχο του δρόμου από την Αστυνομία, δεν έκλεβαν ζάντες των περιπολικών. Όταν μια ομάδα ανθρώπων ενώνει τις δυνάμεις της για να αψηφήει τόσο το Νόμο όσο και τις κοινωνικές συμβάσεις, δρα πολιτικά.»

Υπάρχουν επαρκείς αιτίες που πολλοί προβληματίζονται από τη φύση αυτών των εξεγέρσεων. Προσελκύουν ομορτωτιστές, macho άνδρες και αναζητητές πρόσκαιρων συγκινήσεων, καθώς και τους δικαίως αγανακτούμενους και πολιτικά στρατευμένους. Η αντίσταση στην κατοχή απεικονίζεται πολλές φορές με ρομαντικό τρόπο, αλλά ποτέ δεν είναι όμορφη. Και η Ferguson – στην πλειοψηφία της μια μαύρη πόλη με απαγόρευση κυκλοφορίας, στην οποία ολόκληρη η πολιτική δομή της εξουσίας είναι λευκή, με μια στρατιωτικοποιημένη Αστυνομία που σκότωσε ένα μαύρο παιδί – βρίσκονταν υπό κατοχή.

Οι ταραχές είναι, επίσης, πολωτικές. Περιορίζουν τη βάση στήριξης για πολιτικές εκστρατείες, στέλνοντας δυνάμει συμπαθούντες στα χέρια του Κράτους, καθώς αυτοί απαιτούνε αστυνομική καταστολή. Οι άνθρωποι ρωτούν: τι θα μπορούσε πραγματικά να πετύχει η βίαιη διαμαρτυρία; Είναι μια καλή ερώτηση. Αλλά δεν έχει οποιαδήποτε ισχύ εάν δεν αμφισβητεί, επίσης, τη φύση της «ειρήνης» που προηγήθηκε. Εκείνοι που κάνουν εκκλήσεις για ηρεμία πρέπει να αναρωτηθούνε πόσο ήρεμος μπορεί να είναι ο καθένας γνωρίζοντας ότι ο γιος, ο αδελφός ή ο αγαπημένος τους θα μπορούσε να σκοτωθεί κατά τέτοιο τρόπο.

Οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα αντίστασης στην κατοχή, ακόμη και αν δεν συμφωνούμε

απαραίτητα με κάθε μέθοδο που χρησιμοποιούν για να το κάνουν.

Όπως έγραφα επίσης, μετά από τις βρετανικές ταραχές: «Δεν πρέπει να υπερεκτιμούμε τις διαστάσεις αυτής της υπόθεσης: [η ρίψη μολότωφ και οι πυροβολισμοί στην Αστυνομία] δεν είναι και οι πιο εκλεπτυσμένες πολιτικές τακτικές. Ούτε είναι, όμως, οι ταραχές. Είναι το πιο άξεστο εργαλείο για όσους έχουν λίγες επιλογές. Εξ ορισμού, είναι χαοτικές. Οι πλούσιοι δεν προκαλούν ταραχές επειδή έχουν άλλους τρόπους επιρροής. Οι ταραχές είναι μια ταξική πράξη».

Κανένας λογικός άνθρωπος δε θέλει άλλες βίαιες ταραχές. Ούτε, όμως, θέλει κι άλλους Michael Brown. Και αυτά τα δύο πράγματα – η βία του κράτους και η βία του δρόμου – είναι συνδεδεμένα. **«Μια εξέγερση,» έλεγε ο Martin Luther King, «είναι η γλώσσα αυτών που δεν μπορούν να ακουστούν.»**

Οι άνθρωποι στους δρόμους δεν δωρίζουν χιλιάδες δολάρια στην εκστρατεία οποιουδήποτε [πολιτικού]. Δεν κάθονται σε κάποιο τραπέζι όπου λαμβάνονται αποφάσεις ούτε τους ακούει κανείς ισχυρός. Αλλά με τέσσερις μαύρους άνδρες σκοτωμένους από την Αστυνομία σε όλη τη χώρα τις τελευταίες τέσσερις εβδομάδες, έχουν πολλά να πουν και λίγες πολύτιμες διόδους μέσω των οποίων να εκφραστούν. Το ερώτημα που τίθεται τώρα είναι ποιος τους ακούει.